

זה לא צחוק

הוא מנומס מכדי לשאול אותי באמצע המעשה. הוא לא שאל באמצע המעשה אלא חיכה שנגמור, שנינו, ואז שאל "רק תגידי לי מה זה מצחיק."

"מה זה מה?"

"כשנכנסתי אלייך. את תמיד צוחקת כשאני נכנס אלייך. מה מצחיק?" בדקתי את פניו לראות אם יש שם סרקזם, מהסוג הרגיל שלו, ואולי כאב. אבל היה שם שיתוק, כמו פניו של מישהו שלא החלים לגמרי מסיבוך שפעת. הוא חיכה למכה.

"אני לא ממש צוחקת. אני שמחה."

"טוב."

"אני שמחה, מאושרת."

"אז תגידי את זה."

הוא לא הבין. ואיך יבין? כשהוא בתוכי הוא עוטרף וגם ממלא, מכיל ומוכל, בפנים ומסכיב. נשמה נוגעת בנשמה. איך לא אתפרץ בשמחה הכי גדולה? ואני גם לא באמת צוחקת. לכל היותר מחייכת אליו, אבל לפעמים לא מתאפקת. היום למשל באמת לא התאפקתי.

"אני פשוט שמחה", אמרתי לו שוב. "זה לא צחוק, זה שחוק."

"זה מה?"

"שחוק של שמחה. בת שחוק."

"בת צחוק. אין בת שחוק."

"יש גם בת שחוק."

"איפה, אצל טשרניחובסקי?"

"בטח אצלו יש."

"אבל אני שואל אותך, לא את טשרניחובסקי ולא את המילון."

"אתה לא נעלבת או משהו."

"או משהו."

כן, הוא נעלב. עכשיו זה כבר מגוחך. הוא חושב שאני צוחקת עליו. באמצע החדירה.

אנחנו חדשים, בעצם. כבר הספקנו לפתח הרגלים חוזרים, אבל הם עדיין לא מעוגנים בהבטחות לקביעות. לבי עולה על גדותיו מהאיש הזה. לקח חרשים עד שהבנתי, שהאמנתי, שהוא לא יפגע בי. לא הוא. והנה יוצא שאני פוגעת בו. במתכוון, שלא במתכוון, מה זה חשוב. אולי זה עוד סימן שהתבגרותי, שאני קולטת סוף סוף שלפעולות שלי יש משמעות בעולם.

שטריות, אמרה על זה חברה. לא צריך למצוא משמעות נסותרת בכל דבר. הוא פשוט נעלב וזהו, תתנצלי ותמשיכי הלאה. אמרתי לה שיש בזה משהו. הנחתי את הטלפון. להמשיך הלאה, זה אומר שאני צריכה להפסיק לצחוק. לשחוק. אבל איך אפשר, כשהוא - במידה המדויקת הזו, במידת התובענות המדויקת, במינון המתאים של רעב. איך אפשר להעביר לו את זה כך שייבין באמת.

והוא דווקא לא מפחד, לא מרגש ולא ממני. כך חשבתי עד עכשיו. והוא מדבר ופותח ונפתח. כבר מההתחלה אמר: אני פה, אני לא הולך לשום

מקום. ואני, די מהר ויתרתי על העמדות הפנים. אפשר להיות חשופים, קלטנו יחד, זה לא כואב. עד הרגע שזה מתחיל לכאוב. והרגע הזה מתמקם באמצע העונג. אני לא רוצה לגייס שום דיבורים ברגע החיבור הזה. רק להתחבר לאורך הגל שלו. והנה מסתבר שאין שום גל.

ובעצם איזה מסר יש למסור פה? הוא מרגיש כמוני. או לפחות דומה, גם דומה זה טוב מספיק. נהנים, לא צריך הודעה מיוחדת. לכולם יש אורגומה חוץ מאשר למי שאין לו. כולם רוצים סקס חוץ מאשר מי שלא רוצה. תחושות נועדו להישאר בממלכתן ולדור בה.

אבל זה בכל זאת שחוק של אושר, או לפחות שחוק של הכל בסדר. ברגע שהוא פתאום לא צריך מילים. ואולי בדיוק לכן אני מוצפת. כי אין לאן להוליך את התחושות. מחייכת אליו, זה לא מספיק. או אני שוחקת. האם זה יוצא לי דומה לגיחוך? הקנטה? לא יכול להיות. על מה הוא חושב שאני צוחקת. לא על הגודל, לא על הביצועים, איך זה יכול להיות. אף פעם לא התלוננת, להפך.

אני עובדת במילים. יכולתי גם לפרוט את זה למילים: כן, עוד, כן, תן לי אותך, הנה ככה, קח אותי פה, קח אותי שם, אני באה מותק, ועוד הברות ריקות. לו היה האשם במילה כלשהי, הייתי מוצאת לה מילה נרדפת. אבל האשם הוא בשחוק, ואין שחוק נרדף.

הוא נעלב, וכבר כמה ימים שלא הודיינו. אבל הוא לא מעז לא לבוא הנה כל יום. הוא מחבק אותי לפני השינה, עגום ובשחור לבן פתאום. תוויו נראים לי כמו ברזולוציה נמוכה. האגנים נוגעים כל פעם, נראה מתבקש שנתחיל, אבל הוא לא דורש ואני לא תובעת. עד שלא אוכל לעצור את השחוק הזה, שנראה כמו צחוק, אי אפשר יהיה.

שוחק. הוא פגוע עדיין. ואולי סתם חרמן. מתכנס במיטה וכתפו כמו הר שמשליך מעליו את המטפסים. אפשר גם להסתפק בתנועת אצבעות קלה. לגעת בכריות בקצה הכתף, לילה טוב. אולי הוא ידחוף לי אצבע, חשבתך, קודחת. משתוקקת כולי. על אצבע הוא לא ייעלב פתאום אם אצחק. על אצבע גם לא תהיה לי סיבה לצחוק, או לשחוק, כי זה לא בדיוק זה. אבל תהיה לפחות הודמנות לשביתת נשק. איך פתאום אנחנו במלחמה?

אני בוכה. כמובן, לא לידו. אי אפשר לדרוש את הנחמה שלו על סבל שאני סובלת מפני שגרמתי לו לסבול. איזה מין מצב מסריח, איזה אגו שביר יש לו. מחפש מענה לאישיותו העדינה. ממש. אולי כל הגברים הם כאלה, שבירים, הרסניים. גבר בלי פרנסה הופך לדוב תוקפני. גבר בלי סמכות יוצא למסע הריגה. אמנם הוא לא מהסוג שהורג. אבל בכל זאת הכל גזע מולי. ואני לא רוצה להקטין את הגבר שלי.

"אתה לא יודע שאני רוצה אותך?" אמרתי לו בבוקר.
"כן. אבל זה - מתעתע."

זה מכורץ אותו, כמעט אמר את זה הוא לא אמר. אבל אני יודעת עכשיו. השמחה הכי גדולה שלי עושה אותו כזה קטן. טיפשה, טיפשה, כמה טעויות עוד תעשי עם גבר שאת אוהבת.

כבר כמעט לא התלבטתי כשהוא נכנס לחדר השינה. "בוא", אמרתי לו. הבנתי שאני יודעת יותר טוב עכשיו איך לעשות. אני יכולה רק קצת להשתיק את עצמי, את שמחתי. בזוגיות צריך להתפשר. ואני רוצה אותו. עדיין, מאוד. וככה בדיוק. ויותר. כשהתחיל להחליק על מותני בתנועות המוכרות האלה. כן, זה כאן, ושנינו התחלנו עכשיו יחד. כשבשלים כל כך, אחרי הפסקה כזו, לא צריך כמעט להשתנות קודם. והנה הוא חודר. האם דמעות עומדות לו בעיניים? אולי לא. ואני מוצפת, אני פה, אני והוא, הזין שלו ממלא. חג בדיוק במעגל הקוסמי שלו שנמצא לי בכוס. אין שמיכה מנחמת מזו ואין יופי אכזרי מזה. לא, לא רוצה את התיאורים האלה עכשיו. יכולתי להגיד לו במילים: כן ככה, כן ככה. אבל לא רוצה. אסור לצחוק אסור לשחוק גם לא

אברהם פסו, "הדרך", שמן על ברוש, 2015, 150x150 ס"מ

לחייך.

פני מאומצות והוא מתחיל לנוע. ביסס את עצמו בשורש הגשמה שלי ואת שורש הזין שלו בתוכי. חוכמה גדולה, אחת שתיים, אחת שתיים, אחת שתיים, אני אוהב אותך, איזו קרבה זו, איפה הזיוף, מתי יהיה אפשר להבין את כל הרבר הזה, אנחנו חיות, אבל גם אנשים. ולכן אני כל כך שמחה שזה הוא, ולא קוף אדם אחר. אנחנו כבר לא חדשים בעצם אבל עדיין לא בהגדרות מקובעות, אלהים תן לי את זה עוד. אלהים כמה שזה טוב. ניסיתי לומר לו כמה שזה טוב, אבל בלי לצחוק, לא אקטין את הגבר שלי. ובגלל זה פרצתי בבכי.

בכיתי בקול באמצע המעשה. הוא נבהל ורצה לסגת ממני אבל אני משכתי אותו אלי חזרה, להכאיב. רצית רגש הנה רגש, אתה רוצה שאוהב אותך בבכי, אוהב אותך בבכי, כי אני לא יכולה יותר, נפלא כמה שזה טוב, הוא החליק על פני בכף ידו תוך כדי וככה גמרתי, ענק עמוק ומספק וגם חלול מאוד, כי הגעתי לשטח הריק שבפנים. לא זה שעליו אין מדברים אלא זה שעדיין לא נבראו לו מלים.

ודווקא עכשיו הוא לא גומר, ומתמהמה. כמה זמן לוקח לו, חתיכת בן זונה, קשה לו לראות אותי ככה, זו הדייסה שהוא בישל, שיגיד תודה. חבק אותי כמו ילדה קטנה, אני לא צריכה להגיד כי הוא כבר מחבק, קולות האם הגדולה

הבת הסוררת והנערה הנזרקת בוקעים ממני, ביפחות, הא הא הא. זה כבר קורה, אתה ניזון מהחולשה שלי, מניאק, איך קרה שנקשרתי אליך ככה. והאם עכשיו אני אשנא גם את הגוף שלי, שמספק לי כזה סיפוק כשהכל חשוך ומביך איתך ככה? אנחנו עדיין חדשים ולא נקבע עדיין שום דבר שאי אפשר לבטל. עוד תשמע ממני. לא תשמע ממני יותר.

קמנו אחר כך לסלון וכמעט שלא פתחנו את זה. הוא לא פתח.

"איך אתה?"

"חרא. לא התכוונתי שייצא ככה."

ישבנו לצפות באיזה פרק בסדרה. עם גלידה שהיתה במקפיא כבר שבוע.

"מחר אני יוצאת", אמרתי. "אני לא אהיה פה בערב."

"לאן?"

"יוצאת עם חברה."

שיקרתי לו. רצית שקר ברגע האמת, אז הנה לך גם שקר ברגע של יומים.

ולמחרת הלכתי לחפש בכל טשרניחובסקי, למצוא איפה הוא כתב שחוק. ברור שהוא כתב שחוק, מי יכתוב שחוק אם לא טשרניחובסקי:

"וְאֵלֶּיךָ נִכְּחַן שְׁחֹק תְּמִים, שְׁחֹק נְעִים

וְתִפְרֹץ מִפִּיהָ הַקֵּט."

אבל זה שיר שבו הוא קורא לה מְעַנְתִּי הַנְּאוּה. ממש מה שאני צריכה עכשיו. באמת תודה רבה, שאול. לא צריך אותך, יש כבר בתנ"ך. רגע, קונקורדנציה. הנה, במשלי: "גַּם בְּשֹׁחַק יִכָּאֵב לֵב וְאֶחְרִיתָהּ שִׂמְחָה תּוֹגֵה". אוי לא. ואפילו בירמיהו: "הֲיִיתִי לְשֹׁחַק כָּל־הַיּוֹם כִּלְהֵם לַעַג לִי?"

או, הנה אחד יפה: "שְׁחֹק לְרַעְיוֹ אֵהִיהָ קָרָא לְאֵלוֹהַ וַיַּעֲנֶהוּ שְׁחֹק צִדִּיק תְּמִים". סוף סוף משהו חיובי. רק שזה לוקח מאיוב.

וכך כל המקורות באו ללעוג לי נבראות זעם של עתיד יחסינו. שפת אבותינו והבת הסוררת. זה לא הולך ביחד. אני לא הולכת ביחד עם זה.

*

הוא התקשר וכתב הודעות ולא עניתי. אחר כך כתבתי: עסוקה עכשיו.

זה נראה המון זמן, אבל בסך הכל היה אולי חצי יום שלא דיברנו. בסוף פשוט בא וצלצל בדלת.

"לא התכוונתי שזה ייצא ככה."

"טוב."

"אפשר להיכנס?"

נתתי לו. ישבנו על המיטה. לא היה טעם להושיב אותו בסלון כמו אורח.

הקליפה הישנה שבה ונבנתה. זה לא כל כך רע, קליפה. אנחנו חיות ולכן לא קוראים מחשבות. אנחנו סכלים שמבקשים לשכוח מעצמנו ולבחוש בעצמיותם של אחרים.

"אני אבכה לך כל פעם ככה."

הוא מבליע חיוך. "כבר עדיף שתצחקי."

"זה לא צחוק, זה שחוק."

"אהא."

"אני שוחקת אליך. כי אני מאושרת ברגע הזה."

הוא שותק.

"מה בכלל הסיפור שלך, מה אתה נעלב לי ככה."

"את מחזיקה אותי - כמו ביד שלך."

אז כן, הוא כזה קטן. אצבעו מתווה סימנים על הספה, כאילו ממציא שפה.

אז לא עניתי.

"אני לא רגיל שאת לא מדברת."

♦ "שתוק", אמרתי. ושנינו מצאנו עצמנו שוחקים זה לזה.

אביבית משמרי - כותבת ועורכת. ספריה: *הזקן השתגע* (2013), *חרגול-מוחן*, זוכה פרס רמת גן לספר ביכורים, *הנפש קמה באמצע הלילה* (2015), *בוקסילה*. ספריה הפינה של טדיסטאן יראה אור בהוצאת כתר.